De Ambtenaar

Maandblad van de Algemeen Nederlands Antilliaanse Ambtenarenbond Aruba

6de JAARGANG No. 12 MEI 1970

STAKING
ONDERWIJZERS

TELEGRAM

aan: V.L.A. p/a de Heer Ir. Terzano
Sisalstraat 5 Oranjestad/Aruba

Namens onze Algemene Ledenvergadering gehouden op 26 Maart betuigen wij adhesie met Uw voorgenomen akties voor het verkrijgen van die salarisherziening welke dringend nodig is voor Uw leden.

ANAAB-ARUBA

Volgende Editie "STAKINGS DAGEN"

STAKINGSKASSEN

(De vakbeweging N.V.V.)

De staking — of moeten we zeggen: bedrijfsbezetting — bij Werkspoor is gevolgd door een discussie over de vraag of de bonden ook aan niet georganiseerde stakers uitkeringen zouden moeten doen. Het is op zichzelf geen nieuw probleem. De niet-georganiseerden vinden het ALTIJD een heel normale zaak dat de vakbeweging — daartoe in staat gesteld door het financiële offer van de contributie van de leden — ook voor hun belangen opkomt. En de leden zelf zijn doorgaans gebrand op hun collega's die om allerlei redenen — maar doorgaans gewoon om dat ze het zó goedkoper vinden — hun centjes in de zak houden. Na de staking bij Werkspoor hebben de bonden gezegd: akkoord, ook de niet-georganiseerden krijgen een uitkering uit de stakingskas, maar dan moeten ze eerst lid worden en vervolgens een schuldbekentenis voor dat bedag tekenen, die vervalt als zij een jaar lid zijn geweest. Het is een compromis, dat zo op het eerste gezicht vele trouwe leden van de vakorganisaties, die al jarenlang hun contributie betalen en zich ook voor situaties als deze hebben ingedekt, helemaal niet aanspreekt.

Om tot een goed oordeel te komen, moet men de omstandigheden waaronder dit conflict is verlopen wel in ogenschouw nemen. De staking is door het gehele personeel begonnen en daarna door de vakbonden overgenomen, de hele organisatie op het fabrieksterrein was in handen van willekeurige wel en niet georganiseerden in eendrachtige samenwerking. Er groeide in die donkere dagen een grote mate van onderlinge solidariteit.

Het besluit om aan de uitkering de voorwaarde te verbinden, dat men eerst lid zou worden en dat ook ten minste een jaar zou blijven zal door niemand in redelijkheid kunnen worden veroordeeld. Zonder zo'n besluit zouden de eigen leden het doen van uitkeringen aan niet georganiseerden als een aanslag op hun eigen verworven rechten beschouwen.

WORDT LID VAN DE ZIEKTE-VERZEKERING

REFORZA BO BOND BIRA MIEMBRO

WAT "D.G.B." WIL

Uit het programma van het Duits vakverbond D.G.B. voor de komende vier jaar lichten we een aantal punten.

1. De economische groei in de bondsrepubliek wordt op gemiddeld 5 pct. per jaar gesteld.
2. De *reële lonen moeten jaarlijks méér stijgen* dan de economische groei, ten eine de eenzijdige inkomensontwikkeling ten gunste van de ondernemers in te perken.
3. Het netto reële inkomen van de werknemers moet tot 1974 ongeveer *tweemaal* zoveel stijgen als het inkomen van zelfstandigen en ondernemers.
4. Het aandeel van de werknemers in de totale economische vermogensvorming moet met *20 pct. omhoog*.
5. De prijzen mogen niet meer dan *2 pct.* per jaar stijgen.
6. Het werkloosheidpercentage moet, ook bij verdere toename van het aantal buitenlandse werkkrachten, tot *0.7* beperkt blijven.
7. Het aandeel der overheidsinvesteringen voor sociale voorzieningen in het totaal der investeringen moet van *16 tot 20 pct.* worden opgevoerd.

Commentaar: Dit zijn de eisen van de werknemers van het land dat na de 2e Wereldoorlog niets had, en deze werknemers hebben mede bewerkstelligd dat ze nu in het land van de "Wirtschaftwunder" leven. Deze werknemers hebben Duitsland in staat gesteld het „Dollarland" hulp

(vervolg op pag. 6)

ZIEKTEVERZEKERING

Ingaande 1 februari 1970 moeten de leden die zich opgeven voor de ziekteverzekering de volgende premies betalen:

1)	man of vrouw (ongehuwd)	Premie: 3.50 per maand; Ant. gld.
2)	gehuwde man, zonder kinderen	Premie: 9.— per maand; Ant. gld.
3)	man, vrouw en kinderen	Premie: 11.— per maand; Ant. gld.

Voor deze inhoudingen op het inkomen is de contactman tussen leden en makelaar de Penningmeester van de ANAAB, in dit geval de heer S. Th. Lampe.

Bij toetreding moet men tegelijkertijd drie maanden vooruitbetalen, daarna maandelijks te beginnen direct de daar opvolgende maand, en na twee maanden nalatig te zijn geweest met het betalen van de verschuldigde premie is men automatisch van de ziekteverzekering afgeschreven.

Eigen risico is:

per persoon (ongehuwd)	per jaar f. 50.—;
man en vrouw (gehuwd)	per jaar f. 75.—
man, vrouw en kinderen	per jaar f. 100.—,

daarna is alles vergoed tot 80% van het resterende dat de overheid zelf niet meer vergoed.

Claims moet men om de *DRIE* maanden indienen, indien het bedrag minder is dan f. 150.—.

Eerste behandeling van de claims geschiedt door:
Sigbert Th. Lampe - Landsfinanciën, voor wat betreft de „Landsambtenaren" en

G. A. Krist - Accountantsdienst voor wat betreft de „Eilandsambtenaren.

Voor alle inlichtingen omtrent de verzekering is de heer John Mansur ten alle tijde bereid u van dienst te zijn.

Het Bestuur van de A.N.A.A.B.

Mededeling van de secretaris van de ANAAF.
Het Bestuur van de ANAAF ziet er na de bestuursverkiezing van 4 april 1970 als volgt uit:
Voorzitter: G.A. Krist. ANAAB-Aruba.
Secretaris: W. Medeman. ANAAB-Aruba.
Penningmeester: P. Nieuw. Don Bosco-Curacao.
Leden: A.B.V.O. Curacao: R. Sammy. Mej. S. Anzola.
J. Eisden.
2de secretaris: S. Croes. ANAAB-Aruba.
Vice-voorzitter: E. Cova. Don Bosco-Curacao. 2de penningmeester H. van der Hoeven. Don Bosco. Dit is de eerste keer, sinds het bestaan van de hoofdbond of federatie, dat het dagelijks bestuur door ANAAB-Aruba wordt bezet.

„Heilige oorlog" tegen Israël

Vrede heeft de staat Israël in zijn bijna 20-jarig bestaan nog nooit gekend. Grensincidenten zijn alle jaren door voorgekomen. Tot een grote uitbarsting kwam het in 1956, nadat in Egypte Nasser aan de macht was gekomen. Engeland en Frankrijk — verontwaardigd over de sluiting door Egypte van de internationale vaarweg, die het Suez-kanaal is, steunden Israël, maar de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie leidden de actie voor het opleggen van een wapenstilstand door de VN. Er zou een VN-vredesmacht komen, die toezicht zou houden op het naleven van de wapenstilstand. Israël weigerde die vredesmacht op zijn grondgebied toe te laten, Egypte deed dit wel. Het behield zich evenwel het recht voor die toestemming in te trekken.

Die intrekking kwam op 17 mei 1967. De secretaris-generaal van de VN, Oe Thant, kon formeel niet anders doen dan de vredesmacht terugtrekken.

De houding van Oe Thant heeft niet overal waardering gevonden. Ook al erkende men, dat hij formeel niet anders kon handelen, men meende hier en daar toch, dat hij mogelijkheden had gehad voor een vertragingsactie, waardoor de grote mogendheden iets meer tijd zouden hebben gekregen om te proberen een oplossing te zoeken.

Aan de uitwijzing van de VN-vredesmacht door Egypte was al een hele reeks schermutselingen voorafgegaan. Ze werd gevolgd door een besluit van Nasser de Golf van Akaba te sluiten voor Israëlische schepen en voor schepen die strategische goederen naar Israël vervoeren. Sinds 1956 was de vaart door het Suezkanaal al voor Israëlische schepen verboden, hoewel dit naar veler mening in strijd was met het Volkenrecht. Nu werd de enige verbinding van Israël met de Rode Zee (via de haven Eilath) afgesneden. Dit gebeurde ondanks het feit, dat Israël bekend had gemaakt, dat afsluiting van de Golf van Akaba — internationaal water — als een oorlogsdaad zou worden beschouwd.

Oe Thant vloog naar Caïro om te bemiddelen, maar Nasser proclameerd de „heilige oorlog" tegen Israël. Op 24 mei kwam de Veiligheidsraad bijeen. Frankrijk stelde voor een viermogendhedenconferentie te houden over het Midden-Oosten, maar dit voorstel werd verworpen door Rusland, dat de Arabieren zijn steun toezegde. De koude oorlog nam in heftigheid toe. President Nasser en koning Hoessein van Jordanië (het land met de langste grens met Israël en tot voor kort het meest gematigde) verzoenden zich. Andere Arabische landen schaarden zich eveneens achter Nasser. In Israël, waar velen van mening waren, dat de regering een te voorzichtige koers voer, werd Mosje Dajan, de man die in 1956 de bliksemoorlog in de Sinaïwoestijn won, benoemd tot minister van oorlog.

Maandag 5 juni

Op maandagmorgen 5 juni breekt de oorlog in al zijn hevigheid uit. De westelijke landen beschouwen Nasser als de agressor, ook al erkennen zij de mogelijkheid, dat Israël is begonnen met schieten. Volgens de Arabische en communistische landen is Israël de aanvaller.

Momenteel bezet Israël het gehele schiereiland van de Sinaïwoestijn tot aan het Suezkanaal. Bovendien beheersen de Israëli's een groot deel van Jordanië, n.l. al het gebied ten westen van de Jordaan. De Israëlische overmacht was voor koning Hoessein voldoende om als eerste de VN-resolutie te aanvaarden en het vuren te staken. Een dag later, donderdag 8 juni, volgden ook Egypte en, in de nacht van donderdag op vrijdag, Syrië, waar de Israëli's zaterdag nog tot halverwege Damascus optrokken.

De NRC meldt op 8 juni dat de Israëliërs niet voor teruggave van alle veroverde gebieden zijn. „Israël zal nooit meer van Jeruzalem scheiden", verklaarde Mosje Dajan bij de klaagmuur die tot voor kort in het Jordaanse deel gelegen was.

De Arabische vluchtelingen

Het probleem van de Arabische vluchtelingen is even oud als de staat Israël. Het is één van de voornaamste oorzaken van de voortdurende onrust in dit gedeelte van de wereld.

Tijdens de strijd die Israël in de zomer van 1948 voor zijn bestaan leverde, gebeurde er iets onverwachts: in massa verlieten de Arabieren het grondgebied van de nieuwe staat. Waarom was niemand duidelijk. Er zijn twee lezingen over deze exodus, die tegenover elkaar staan. Prof. Dr. M. A. Beek, die één van de beste kenners van de Palestijnse problemen is, bespreekt ze in zijn boek „Israël, land, volk, cultuur". De Arabische lezing is, dat de Arabieren gevlucht zijn voor de terreur van de Joodse soldaten. Zij wijzen daarbij op het inderdaad bestiale optreden van een afdeling van de Irgoen in het nabij Jeruzalem gelegen Arabisch dorp Deir Jassin. De Irgoen was één van de voor 1948 ontstane Joodse militaire organisaties, die afweer beoogden tegen de moordaanslagen van Arabieren op de Joodse bevolking, maar die vaak zelf terreurorganisaties werden. De wandaad jegens Deir Jassin zou men kunnen vergelijken met het optreden van de Geuzen tijdens de tachtigjarige oorlog in Gorinchem, of dat van de nazi's in Putten. De feiten zijn door de Israëli's erkend en de Jewish Agency, die kort daarna de Israëlische regering zou worden, heeft er zijn afschuw over uitgesproken. Door deze wandaad zou er onder de Arabische bevolking een angstpsychose zijn ontstaan, die leidde tot een massale uittocht.

De Israëlische lezing is, dat niet terreur, en dreiging met terreur, tot de vlucht van de Palestijnse Arabieren heeft geleid, maar veeleer een bevel van de Arabische leiders. Die leiders zouden de Arabieren gevraagd hebben bepaalde gebieden te ontruimen. Zij deden dit met de belofte, dat de bevolking na de op Israël te behalen overwinning niet alleen al haar vroegere bezittingen zou terugkrijgen, maar ook de beschikking zou hebben over alle Joodse eigendommen. Volgens hun eigen zeggen hebben de Israëli's pogingen in het werk gesteld de Arabische inwoners gerust te stellen, en hen met kracht aangespoord rustig in hun woonplaatsen te blijven. Deze lezing vindt volgens prof. Beek steun in geheime rapporten, die het hoofd van de Britse politie in april 1948 schreef, en die gepubliceerd zijn in een boek van Moshe Pearlman „The army of Israel" (New York, 1950). „Tenslotte moet nog," aldus prof. Beek, „bij de beoordeling rekening gehouden worden met het feit dat niet alle Arabieren uit Israëlisch gebied zijn gevlucht en dat velen van hen die bleven, de Joden voortdurend hebben gesteund." In Israël is nog altijd een Arabische minderheid. Zelfs in de huidige oorlog zijn er berichten geweest, waaruit blijkt dat in Israël wonende Arabieren aan Israëlische kant staan.

Vluchtelingen: politiek argument

Maar een historische verklaring van feite niet het belangrijkste. Het belanghet probleem der vluchtelingen is in rijkste is, dat de Arabieren het zorgvuldig hebben gecultiveerd als een, naar zij hoopten, doeltreffend wapen in de strijd tegen Israël. De belofte van terugkeer naar hun vroegere woonplaatsen — áls die gegeven is — hebben de Arabieren natuurlijk niet kunnen nakomen, want in 1948 werd de staat Israël niét vernietigd. Het waren dus de Israëli's, die over de terugkeer moesten beslissen. Men kan zich voorstellen, dat die terugkeer niet als punt één op hun programma stond, ook al erkent men dat zij daardoor een tijdbom hebben gelegd onder hun eigen bestaan.

Eén reden, waarom Israël die terugkeer niet aanmoedigde, is dat ook na de oorlog van 1948 zijn grondgebied klein bleef (ongeveer ⅔ van Nederland, waarvan toen een nog veel groter deel dan nu woestijngebied was), en dat men de vrijgekomen ruimten uitstekend kon gebruiken voor de vele duizenden Joden, die nu naar Israël kwamen.

Maar ook van Arabische zijde werd nauwelijks ernstig op terugkeer aangedrongen. De meeste drang kwam nog van de zijde van de verschillende VN-organen, vooral van de vluchtelingenorganisatie. In de VN begreep men al heel spoedig, dat liquidatie van dit probleem één brandhaard van onrust zou wegnemen. Door de algemene ontwikkeling van de politieke toestand bleef Israël zeer gereserveerd. Van Arabische zijde zijn alle pogingen om dit probleem op te lossen ronduit gesaboteerd. Bij het sluiten van de wapenstilstand in 1949 waren er ongeveer 600.000 vluchtelingen (nu zijn het er naar schatting 1½ miljoen). Met behulp van de VN zou het mogelijk zijn geweest deze binnen een redelijke tijd elders aan een nieuw bestaan te helpen, maar dit wensten de Arabische landen niet: de vluchtelingen moesten blijven wachten

(vervolg op pag. 8)

(Vervolg van blz. 2)

aan te bieden (het werd niet aanvaard) i.v.m. het tekort op de betalingsbalans van de U.S.A. Deze eisen moet U nu toetsen aan de wensen van onze Antilliaanse Vakbonden. U zult zeker met mij eens zijn dat er een hemelsbreed verschil tussen is. In de Antillen ontstond bijna paniek bij het horen van een minimum loon van f. 2,00 per uur. Je hoort van „Prijscontrole, prijsstop, winstmarge enz. enz. en vraag jezelf of wat de overheid eraan doet. Grote investeerders gaan naar landen met goed betaalde arbeiders, goed georganiseerde vakbewegingen, met minimumlonen en niet naar landen met zeer laag betaalde werknemers zoals vele Aziatische en Afrikaanse landen. Bij landen zonder goed georganiseerde vakbonden is zoals een Amerikaanse investeerder zei: "It's like putting your behind on a barrel full of dynamite which can explode by just a little single spark".

VOOR DE POLITIE-AMBTENAREN

In April 1963 had de Ambtenarenbond een bespreking met de politiedeskundige kolonel Overbeek over politie-aangelegenheden. Daar deze vraagstukken thans actueel zijn hebben wij gemeend een kort verslag van het besprokene te publiceren.

Verslag van de bespreking over de door door de Ambtenarenbonden ingediende voorstellen met betrekking tot de salariering van het lager politiepersoneel gehouden op maandag 8 april 1963.

Met de politiedeskundige uit Nederland, kolonel Overbeek, zijn aanwezig de heren Ankone, C. A. de Oude, H. J. Visser, N.J. van Veen en Mr. L. J. Ramp.

De heer Overbeek heet te 14.00 uur de aanwezigen met enkele woorden welkom en zegt er prijs op te stellen te horen van de gunstige omstandigheid dat er op Curaçao slechts één bond bestaat. Spreker stelt uitdrukkelijk dat hij hierheen is gekomen om de Minister van advies te dienen en geen bevoegdheid tot onderhandelen heeft.

De heer Ankone begint met te stellen dat het politie-korps goed is, doch juist daarom is ook een goede rechtspositieregeling volkomen op haar plaats.

De wensen met betrekking tot de salariering van de politie en dan met name van het lagere politiepersoneel zijn niet van vandaag of gisteren; men is er al mee bezig geweest maar tot dusverre is het resultaat pover. Een terzake dienend voorstel werd op 12 november 1962, via de commissie Georganiseerd Overleg, bij de Minister-President ingediend, welke autoriteit op 11 december daaraanvolgende de ontvangst daarvan deed bevestigen onder mededeling, dat na advies van een Nederlandse politiedeskundige de ingediende voorstellen aan een verdere studie zullen worden onderworpen.

Op de politie is een groot aantal wettelijke regelingen van toepassing, maar aan de rechtspositie van de politieman ontbreekt veel.

De personeelsbelangen komen in het gedrang omdat men geen speciale functionaris hiervoor heeft. Een chef personeelsaangelegenheden zou hier volkomen op zijn plaats zijn.

De politie-ambtenaren worden met alle andere ambtenaren over één kam geschoren; er is geen enkele differentie.

Men heeft de diensttijdenregeling gewoon van Nederland overgenomen wetende dat die regeling reeds op de helling was in Nederland. Wij zijn hierdoor jaren weer ten achter met een diensttijdenregeling die in Nederland reeds verouderd is.

Sedert 1949 bestaat er geen vrije geneeskundige hulp meer voor de politie en valt zij onder de bestaande (ook niet zeer gunstige) ziektekostenregeling die voor alle ambtenaren geldt.

De leeftijdsgrens zou men gaarne weer op de oude wijze vastgesteld zien. Deze was nl. 50 jaar op eigen verzoek, terwijl men bij het bereiken van de 55-jarige leeftijd verplicht was ontslag te vragen. Deze leeftijden zijn nu respectievelijk 55 en 60 jaar.

De heer Ankone besluit voorlopig zijn toelichting met de opmerking, dat de belangenhartiging van de politie niet tot zijn recht komt.

De heer Overbeek bedankt de commissie voor haar toelichting en zal die met de andere door hem op te maken voorstellen voorleggen aan de minister. Tot zover het verslag.

REDACCIÓN

Directiva di Ambtenarenbond a haya ultimamente varios renuncia di miembronan. Motibonan tabata relacioná cu lamtamento di otro bond, contribucion halto etc. Contribucion di mas halto ta f. 27.— pa aña!!! tin otro sindicato na Aruba na unda miembronan ta paga te f. 60.— anual. E asunto tocante lantamento di otro sindicato di "Ambtenaar" nos mester conseja nos miembronan y otros cu uni nos ta fuerte pará de lo contrario ta debilidad. Un miembro cu ta sintié malcontento of tin algun otro motibo pa renunciá, mester pone directiva di Ambtenarenbond na haltura di so caso, pero no core pidi renuncia sin cu su mes réalisa ta pakiko e ta haci esey. Ningun miembro mester tin temor di trece padilanti su ideanan. Durante luna di december nos a haya nos confronta cu casonan similar, y ora cu directiva a manda un carta personal pa esnan cu a dicidi di pidi renuncia pa conoce mas amplio e motibo(nan), lamentablemente ningún, pero ningún no a aparece na e reunión, sin tampoco avisá pakiko nan no por. Awor nan ta sin representación. Anaab-Aruba no ta nenga ningun raplicación! Un otro caso completamente diferente ta e compañeronan di Posterijen. Condiciónan na postkantoren tabatin mester di wordu cambia, mehorá rapidamente. E empleadonan aki a uni mesora y como hopi no tabata miembro di Bond nan a drenta den contacto cu directiva y ariba un solo dia, manera un solo bloque como 40 a bira miembro mescra. Union ta forza Un di e puntonan urgente tabata e **"trahamento ariba diasabra cu 200% pago"**. Ambtenarenbond Aruba mesora a bini den contacto cu ABVO di Corsow, y acontecimientonan cu a sigi a culmina den un welga na Postkantoor na Corsow. Pa mas o menos 7.00'or di anochi dia 9 di decemer 1969 na salida for di oficina di Consejo di Ministronan den Fort Amsterdam, S. E. Ministro di Comunicacion y Transporte (Verkeer & Vervoer) Señor F. Wernet a confirmá dilanti di miembronan di directiva di ABVO y ANAAB - Aruba e decicion tumá cu **desde e dia ey y padilanti bestellernan y ambtenaarnan cu traha ariba un diasabra na Posterijen ta haya pago na razon di 200% y no "time back"** manera antes. Esaki ta un prueba palpante di ora bo uni bo tin forza y nos no por di laga di elogiá e hecho di e trahadornan aki y spera pa e ehempel aki wordu sigui door di otro ambtenaarnan cu ainda no ta miembro!!

Reforza

Bo Bond

Bira Miembro

MEDEDELING VAN DE SECRETARIS VAN DE ANAAB ARUBA

Het bestuur van de Anaab, ziet er na de algemene ledenvergadering van 26 maart 1970, als volgt uit:

voorzitter: G. A. Krist

secretaris: J. A. Dorotaal

penningmeester: S. T. Lampe

vice-voorzitter: J. R. Arends

2de secretaris: S. F. Croes

2de penningmeester: W. Medema

Commissarissen:

S. R. Oduber, S. J. Wever, A. R. Warren.

(Vervolg van blz. 5)

op hun terugkeer naar Palestina. Tot die tijd moesten zij in kampen verblijven, die vlak bij de grenzen van Israël werden ingericht. Onder aanvoering van Ahmed Sjoekeiry, zelf vluchteling en sedert een aantal jaren leider van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie, voedt men de vluchtelingen in de kampen op tot felle voorstanders van de vernietiging van Israël.

Vlak voor het uitbreken van de laatste oorlog heeft men in Nederland op de televisie kunnen zien, hoe stelselmatig de haat tegen Israël in de kampen wordt aangekweekt. Tot voor betrekkelijk kort stond Sjoekeiry op het standpunt, dat wel Israël moest verdwijnen (hij wenste één Palestina, bestaande uit het huidige Jordanië en Israël), maar dat desgewenst de Joden wel konden blijven, mits zij niet de toon aangaven in de nieuwe staat. Voor de televisie zei hij echter begin juni, dat de Joden in Israël maar moesten teruggaan naar „hun land van herkomst."

Economische afgunst

Tenslotte willen wij nog op één facet van het „Palestijnse probleem" wijzen: de economische afgunst van de Arabieren op Israël.

Israël is er in de 19 jaar van zijn bestaan — voortbouwend op eerder gelegde grondslagen — in geslaagd, ondanks alle problemen, een mate van welstand te bereiken, vergelijkbaar met die van westerse landen. Dit was in de allereerste plaats mogelijk dank zij het enorme enthousiasme, waarmee de Israëli's zelf aan de opbouw van hun land werkten. Maar het werd onloochenbaar bevorderd door de solidariteit van alle Joden, die het land met fantastische bedragen hebben geholpen, en door de hulp van Amerika.

Tussen 1952 en 1962 ontving Israël uit de schatkist van de Verenigde Staten 860 miljoen dollar; in 1962 werd die hulp gestaakt, omdat Israël niet meer als onderontwikkeld gebied behoefde te worden beschouwd, maar integendeel zelf hulp kon bieden o.a. aan jonge Afrikaanse landen.

Dat dit voor de feodale buurlanden van Israël een „onduldbare" toestand" is, behoeft geen betoog. Ontdekkend dat er ook andere mogelijkheden waren, kon de doodarme bevolking het haar „heren" wel eens lastig gaan maken. En in die landen, waar de heersers hun land eerlijk wilden ontwikkelen, moest de vele hulp die Israël ontving, wel met afgunst worden gadegeslagen.

De toekomst

Wij hebben in deze AO slechts enkele punten van het ons zo sterk rakende Palestijnse probleem heel even kunnen

(Vervolg blz. 12)

BIJLAGEN bij de notulen van de Eilandsraad van Aruba over 1967 No. 7

agendanr.: 7760.

AAN DE EILANDSRAAD VAN HET EILANDGEBIED ARUBA

Leden van de ANAAB Aruba op 16 Augustus 1966 in algemene leden vergadering dringen er bij uw college met de meeste klem op aan bij het Bestuurscollege een voorstel in te dienen tot verhoging van de duurtetoeslag per 1 Januari 1966 gezien het feit dat de index cijfers reeds meer dan 10 punten is gestegen en geen duurtetoeslag verhoging heeft plaatsgevonden sinds 1958 door het niet aanpassen van de salarissen aan de gestegen kosten van levensonderhoud zijn reeds vele ambtenaren in financiële moeilijkheden geraakt.

N.B. Besloten werd dit telegram in een huishoudelijke vergadering verder te behandelen.

MINIMUMLOON

Naar mijn mening zijn de inkomensverschillen op de Nederlandse Antillen te groot. Terwijl velen moeite hebben om rond te komen met hun inkomen, verdient een toplaag lonen op Nederlands en Amerikaans peil en worden er forse winsten gemaakt door voornamelijk buitenlandse investeerders.

De Staten van de Nederlandse Antillen hebben op 5 December 1969 met een motie gekozen voor de meest onschuldige overheidsmaatregelen om te grote inkomensongelijkheid tegen te gaan: de invoering van het minimumloon. Hoewel de Regering haar standpunt nog niet had bepaald, waren de Curaçaose ondernemersorganisaties kennelijk direkt aan de slag gegaan om de gevolgen van de invoering van een minimumloon te bestuderen.

Op 18 februari 1970 kwamen Kamer van Koophandel-Curaçao (K.V.K.) en de Vereniging Bedrijfsleven Curaçao (V.B.C.) met hun weinig gedegen rapport dat nota bene de totale instorting van onze economie voorspelde bij een ongenuanceerde doorvoering van de minimumloonregeling. Noch de Staten, noch de Regering hadden overigens besloten, dat het minimumloon zonder meer moest worden doorgevoerd. Deze stemming makerij van de Curaçaso ondernemers organisaties is niet bevorderlijk voor gunstiger arbeidsverhoudingen.

Inmiddels heeft de Regering een kommissie ad hoc ingesteld, die de bestaande studies op het gebied van het minimumloon moet koördineren. Door de Curaçaose vakbonden werd inspraak niet nodig geacht. Hubert Spencer stelde, dat de Regering nu zelf maar de verantwoordelijkheid moet dragen. Dat zal ook wel gebeuren, maar ik ben bang dat er dank zij K.v.K. en V.B.C. die wel in deze kommissie ad hoc hebben zitting genomen een eenzijdig advies zal worden uitgebracht. Ook de Voz di C.F.W. van maart 1970 vindt het niet nodig dat de vakbonden een studie maken, omdat het minimumloon van tachtig gulden toch al vaststaat. Een kleinigheid, als een eventuele koppeling van het minimumloon aan de index van de kosten van levensonderhoud willen de Curaçaose werknemers-vertegenwoordigers dus niet bestuderen.

Voor zover mij bekend is de Arubaanse federatie van vakbonden in oprichting niet voor deze kommissie uitgenodigd. Deze vergissing dient zo snel mogelijk door de Regering hersteld te worden en het is te hopen, dat de Arubaanse werknemers vertegenwoordigers verstandiger zijn dan hun Curaçaose kollega's en konstruktief meewerken aan het voorbereiden van de plannen van deze Regering.

M. K.

ALGEMENE NEDERLANDS

ANTILLIAANSE AMBTENARENBOND ARUBA

O P R O E P I N G

tot het bijwonen van een buitengewone algemene ledenvergadering te houden op 27 mei 1970 om 20.00 uur in de Sociedad Bolivariana te Oranjestad.

A G E N D A

1. Opening
2. Bespreking conflict V.L.A. - Bestuurscollege van Aruba en houding ANAAB-Aruba terzake.
3. Bespreking van de door de algemene ledenvergadering op 26 maart 1970 aangenomen motie van adhaesie betuiging aan de V.L.A. in het licht van de laatste ontwikkelingen.
4. Sluiting.

Het Bestuur

N.B. Deze vergadering is door méér dan 25 stemgerechtigde leden aangevraagd.

Inschrijfformulier als lid van de Ziekteverzekering

Ondergetekende geeft zich hierbij op als lid van de ziekteverzekering en geeft toestemming de premie op zijn salaris te doen inhouden.

NAAM : ....

NAAM ECHTGENOTE : ....

NAAM KINDEREN : ....

ADRES : ....

AFD. of DIENST : ....

DATUM : .... HANDTEKENING :

Inschrijfformulier als lid van de Ziekteverzekering

Ondergetekende geeft zich hierbij op als lid van de ziekteverzekering en geeft toestemming de premie op zijn salaris te doen inhouden.

NAAM : ....

NAAM ECHTGENOTE : ....

NAAM KINDEREN : ....

ADRES : ....

AFD. of DIENST : ....

DATUM : .... HANDTEKENING :

de ambtenaar

Officieel orgaan van de ANAAB—ARUBA. Deze bond is verenigd in de Algemene Nederlands Antilliaanse Ambtenaren Federatie met:

de ABVO, de Bond van Gepensioneerden van de Nederlandse Antillen (B.G.N.A.), de R.K. Vereniging van Onderwijzend Personeel „Don Bosco" te Curaçao en de R.K. Vereniging voor Onderwijzend Personeel „Sint Thomas" te Aruba en de Ned. Vak. Ver.

Uitgever: de ANAAB—Aruba
Redaktie:
S. J. Wever, Bontemantelstraat 17, Tel. 3744-3400
M. Kok, Nassaustraat 232, Tel. 1181-1482

Bank: Antilliaanse Bank Unie N.V.

Stukken, bestemd voor opname in het orgaan, dienen in het bezit te zijn van de redaktie uiterlijk de 20ste van de maand, voorafgaande aan die van verschijning.

Drukker: V.A.D.

Oplage: 1000 exemplaren.

JAARGANG 33 MEI No. 3

NAAM : E. A. Vermeer

ADRES : Leestraal

ALHIER

aanstippen. De werkelijkheid is nog veel ingewikkelder, vooral ook omdat Israël en de omringende Arabische landen op een strategisch zo belangrijk punt van onze aarde zijn gelegen. Niemand zal durven voorspellen, hoe men uit de huidige moeilijkheden komt, laat staan, hoe men een werkelijke vrede in het Midden-Oosten bereikt.

Vast staat alleen, dat Israël een „modus vivendi" zal moeten vinden met de omringende Arabische wereld. In een ingezonden stuk in de NBC schreef mr. S. Davids dezer dagen: „Een sterke stee in Israël is het door de huidige spanningen verduisterde feit, dat er daar krachten zich roeren, die het door hun staat bedreven onrecht (ten opzichte van de Arabische vluchtelingen o.a.) verwerpen en streven naar de enige werkelijke oplossing: de vorming van een Arabische-Israëlische federatie of confederatie, die haar eigen inhoud en vorm vindt, toornig zich afwendend van het spel der grote mogendheden."

Of dit laatste mogelijk zal zijn, betwijfelen wij; dat immers hangt niet alleen van de betrokkenen af. Wat bij ons vaststaat, is dat de bereidheid om te helpen, die in deze weken zo wonderbaarlijk aan de dag is getreden ten opzichte van Israël, aanstonds ook zal moeten blijken, als het er om gaat het gehele Midden-Oosten even gezond te maken van Israël bleek te zijn.

(Uit AO-1167)

